

se njih in vas prav nič ne bojimo. Sicer pa bo kaznovan tudi vaš ljubljenec, gospod pl. Zagolli; sicer pa — naravnost dvomim, da bi bilo tu brez ogleduštva, in ker sem sekundant, slovesno pričam, da ni streljal gospod pristav na moj klic ‚tri!‘ ker — dovolite — no, kaj me gledate — ker vsaka baba lahko sumi, da je bilo vse tako urejeno. On ni bil svoboden nasprotniku vrniti, kar mu je bil posodil; seveda plemenita koža je dražja, ka-li, gospod vitez?“

Glavar je zaškripal z zobmi, pl. Zagolli je hotel nekaj reči o osebni časti, a glavar ga je zgrabil pod pazduho in več vlekel nego vodil s seboj nazaj v trg brez kožuha, da sta oba trepetala od jeze, mraza in razburjenosti.

„Josip, sedaj pa še midva! Pojdi, obleci se! Sedaj je odšla gospoda visokorodna, mejkuš.“ Vsi trije so se navzlic temu vračali domov v skrbeh, kaj bo sedaj.

O ponesrečenem dvoboju ni nihče rad govoril; Šenica pa in pl. Zagolli sta postala vsled tega še hujša nasprotnika.

Zagollijeva stranka se je množila. Pristopil je tudi Cesar z Velikega Potoka, ker se mu veliki župan Pavčič ni hotel umakniti z županskega stola.

Ob razdelitvi neke občinske podpore je našel tudi vzrok, da je mogel zabavljati glavarju v javnosti. ‚Za‘ in ‚proti‘ so se vlekli dopisi in ‚poslana‘ v časopisih tako dolgo, da je naposled glavarju nedostalo sape. Začel

je torej naravnost tožbo za razžaljenje časti, kar ni bilo nič nenavadnega, zakaj sličnih tožb je v svojem življenju že izgubil veliko. Izgubil je tudi to, ker razžaljenje časti se ni moglo dokazati. Ono ‚poslano‘ je bilo tako spretno sestavljeno, da mu pravica ni mogla do živega. Zato se je vprašalo sedaj:

Študija.

W. Weis.

Kdo je tisto spisal? Pavčič ga ni, ker ni jurist. Jurist med nasprotno stranko je jedini — Josip Šenica.

Zopet so mu privoščili disciplinarno preiskavo. V Podgorje je prišel sam svetnik deželnega sodišča, oglašal se pri prijateljih in neprijateljih preganjanega adjunkta in slednjič zvedel, kar je hotel, samo tega ne,